అంతం కానిది...

మా ఆయన టైము కాప్స్యూల్ తయారయి రాగానే అవుట్ హౌసులో పెట్టించాను. చూడబోతే అది పెద్ద ఇనుపపెట్టెలా ఉంది. మూత వేసేసి టైటుగా సోల్డర్ చేస్తే చాలు. గాలి కూడా చొరబారనంత దృఢంగా ఉంది. చూడ్డానికి ఏ మాత్రం అందంగా లేదు. అదే అన్నాను ఆయనతో.

"పైకి అందంగా కనబడడం కాదు దీని లక్ష్యం. ఇరవయ్యవ శతాబ్దం కొన్ని రోజుల్లో అయిపోతోంది కదా. ఈ నాటి సమాజం గురించి ముందు తరాల వాళ్లు తెలుసుకునేటందుకు వీలుగా తయారు చేసి నేలలో పాతిపెడతాం. ఈ నాటి విశేషాలన్నీ రాసి, మైక్రోఫిల్ముల్లో తీసి లేబుల్స్ రాసి ఈ కాప్స్యూల్‌లో పెడతాం..." అన్నారాయన.

"ఎందుకు? పత్రికల్లో రాస్తారుగా. అవి చదువుకుంటారు లెండి."

"పత్రికలూ అవీ ఎన్నాళ్లు ఉంటాయంటావు? ప్రళయానికి తట్టుకోగలవా? అన్నీ నాశనం అయిపోతాయి. ఎటువంటి ఆటుపోటులకైనా తట్టుకునేట్లా రకరకాల మెటల్స్‌తో తయారు చేయించారు దీన్ని. అన్నీ నాశనమయినా ఇది మాత్రం మిగులుతుంది. ప్రళయం తర్వాత కొన్ని శతాబ్దాలకైనా సరే మానవజాతి మళ్లీ ఉద్భవిస్తే ఇవన్నీ చూసి, చదువుకుని ఈనాటి చరిత్ర తెలుసుకుంటారు."

"అంటే ఈ ఏడాది చివరికి ప్రళయం రాక తప్పదంటారా?"

"వస్తుందనే అందరూ అంటున్నారుగా. రానూ వచ్చు. రాకపోవనూ వచ్చు. ఈ ఏడాది కాకపోతే పై ఏడాది రావచ్చు. ఈ జగత్తుకి అంతం అంటూ ఉంటుందిగా. కలియుగం అంతం కాబోతోందని బ్రహ్మం గారి నుంచి నోస్ట్రాడమస్ దాకా ప్రతీ వాళ్లూ చెప్పారట. మనం సిద్ధంగా ఉండడం మంచిది కదా."

"ఆ మధ్య ప్రభుత్వం వాళ్లు కూడా ఏదో టైము కాప్స్యూల్ తయారు చేసి పాతిపెట్టారేమో..."

"కరక్ట్. కానీ దానికీ, దీనికి తేడా వుంది. ఇది ప్రైవేటు పార్టీ, ఒక ఇండస్ట్రియలిస్టు తన స్వంత ఖర్చుతో చేస్తున్నది, అతని భావాలకు అనుగుణంగా..."

"మీకు మంచిపనే దొరికింది లెండి. వాళ్లకు మీరెలా దొరికారో..."

"నా గురించి వాకబు చేసారట. వాళ్లు అనుకున్నదాన్ని ఆచరణలో పెట్టగలిగే వాణ్ని నేనేనని చెప్పేరుట."

"చెప్పే ఉంటారు లెండి. పెళ్లాన్ని పట్టించుకోకుండా అహోరాత్రాలు ఇలాటి పన్లు పెట్టుకుని ఊరేగుతారని ఊళ్లో అందరికీ తెలుసుగా.." అంటూ మూతి విరిచి వచ్చేశాను.

మా ఆయన గురించి నా కంటె ఎవరికి బాగా తెలుస్తుంది? కానీ అది ఊళ్లో వాళ్లకి అర్థం కాదు. "ఇదిగో తారా, మీ ఆయన ఎంత గొప్పవాడో తెలుసా?" అంటారు పార్టీల్లో, ఫంక్షన్లలో. ప్రొఫెసర్ గురునాథ్ ఎమ్.ఏ., పి.ఎచ్.డి., ఎఫ్.ఆర్.... ఏదో నా తలకాయ. ఇంగ్లీషు భాషలో సగం అక్షరాలు పడతాయి మా ఆయన డిగ్రీలు రాయడానికి. ఆయన నా కంటే పదిహేను ఏళ్లు పెద్దవాడన్న కారణంగా చిన్నచూపు చూస్తున్నాననుకోవద్దు. సినిమాల్లో ప్రొఫెసర్లలా కాదు కదా, మతిమరుపు సైంటిస్టులా కూడా ఉండడు మా ఆయన. అదోరకం మనిషి. ఎందుకూ పనికి రాని రకం. ఏ నథింగ్... ఏ బిగ్ నథింగ్.

పెళ్లికి ముందే గ్రహించాను ఆయన సంగతి. కానీ ఆయన పేర మా అత్తగారిచ్చిన పెద్ద బంగళా చూస్తే వదలబుద్ధి కాలేదు. పాతకాలందే కానీ కొన్ని మార్పులు చేస్తే బ్రహ్మాండంగా

తయారవుతుందనిపించింది. అలాగే ఈయన్ని కూడా బూజుదులిపితే బాగుపడతాడనిపించింది. పెళ్లయ్యాక ఒక ఇంటీరియర్ డెకొరేటర్ సహాయంతో ఇంటిని మార్చగలిగేను. కానీ ఇంటాయన్ని మాత్రం మార్చలేకపోయాను.

తర్వాత ఆ ఇల్లు చూసి మురవడమే తప్ప, జాలీగా ఖర్చు పెట్టుకోడానికి చేతిలో డబ్బు లేక ఏడవాల్సి వచ్చింది. ఏదైనా సరదాగా ఖర్చుపెడదామంటే 'వేస్టు' అంటాడీయన. ఆయనకో సిగరెట్టు అలవాటు లేదు, తాగుడు గిట్టదు. ఓ సినిమా, ఓ సీరియల్, ఓ నాటకం – ఏదీ నచ్చదు. టీవీ కూడా చూడని మనిషి గురించి ఏం చెప్పాలి? ఆయనతో లైఫే పెద్ద బోరు. మోడ్రన్ అన్న ఏదీ నచ్చనివాడితో ఎలా వేగగలం?

అందుకే టైము కాప్స్యూల్ వచ్చాక ఆయన నా దగ్గరికి వచ్చి, "ఎమ్ టీవీలో కొన్ని పాటలు రికార్డు చేసి ఇస్తావా?" అని అడిగితే తెల్లబోయాను.

"మీరు? ఎమ్‌టీవీ?? నా మెదడుకి ఏం కాలేదు కదా?" అన్నాను.

"నీకేం కాలేదు. చెప్పినది విను ఈ ప్రాజెక్టు లక్షణం ఏమిటో ముందు తెలుసుకో. అప్పుడు నీకు అర్థమవుతుంది. సాధారణంగా టైము కాప్స్యూల్‌లో జాతి ఎలా వుంటే బాగుంటుంది అనుకుంటారో అలాటివే పెడతారు. కానీ దీని లక్ష్యం అది కాదు. ఎలా ఉండాలో అని కాకుండా నిజంగా ఎలా ఉందో అది ప్రతిబింబించేట్లా రూపొందిస్తున్నాం. అదీ సంగతి!"

"అంటే?"

"ఉదాహరణకి మన తెలుగు సినిమాల గురించి కొన్ని నమూనాలు పెట్టాలనుకో. ప్రభుత్వం వాళ్లయితే ఏ శంకరాభరణమో పెడతారు. భావి తరాల వాళ్లకు అది చూపిస్తే గ్రాండ్‌గా ఉంటుంది కదాని. కానీ మా ఐడియా అది కాదు. అందరూ మెచ్చిన సినిమా పెట్టాలి. ఆ 'ఖైదీ' సినిమాలాటిది అన్నమాట. దానిలో ఆ పాముల పాటలేదూ – 'రగులుతోంది, పొగులుతోంది' అంటూ... అది పెడతాం" అన్నాడాయన.

నాకు నువ్వు ఆగలేదు. "ప్రొఫెసరు గురునాథ్ గారికి రగులుతోంది పాటలు కూడా తెలుసా? వారికి ఇవన్నీ తెలుస్తాయని నేనెన్నడూ అనుకోలేదే..." అన్నాను వెక్కిరిస్తూ.

ఆయనా చిరునవ్వు నవ్వారు. "ఇన్నాళ్లూ తెలియదు. ఇప్పుడే తెలుసుకుంటున్నాను. అన్ని రకాలు చూస్తున్నాను. అప్పుడే తెలుస్తుంది, ఏది ప్రజాదరణ పొందింది, ఏది లేదు అని. ఈ శతాబ్దం అంతం అయ్యేది కొన్ని నెలలలోనే. సినిమాలనే కాదు, పుస్తకాలు, టీవీలు... పోర్నోగ్రఫీ పుస్తకాలు కూడా సంపాదించి పెట్టబోతున్నాను. ఎమ్‌టీవీ, వీ ఛానెల్ లాటి వాటిల్లోంచి మంచి క్లిప్పింగ్స్ చూసి పెట్టాలి. మంచి అంటే నిజంగా మంచి అని, కళాత్మకత ఉన్నవి అని కాదు ప్రజలందరూ సెభాష్ అన్నది మనకి కావాలి."

"ఇవన్నీ మీరు ఎప్పుడు చూస్తారు? అసలు మీకు తలా, తోకా ఏదీ తెలియదు కదా. చూడడం, పోల్చడం, నిర్ణయించడం, సేకరించడం – ఇవన్నీ ఇంత తక్కువ కాలంలో అయ్యే పనులేనా?"

"అందుకే నీ సహాయం కోరబోతున్నాను. నీకు నచ్చినవన్నీ దీంట్లో పడేస్తూ ఉండు. నేను చివర్లో సీలు చేస్తాను. మనింటి నుండే పాతిపెట్టే స్థలానికి వెళ్తుంది."

"అంటే నా టేస్టు బాగుండదనా?" బుంగమూతి పెట్టి అడిగేను.

"ఛ, ఛ. నీది మెజారిటీ అభిప్రాయం అని నా ఉద్దేశ్యం. సంఘంలో చాలా మంది ప్రజలు ఎలా ఆలోచిస్తారో అలాగే నువ్వూ ఆలోచిస్తావు. అందుచేత నీ సెలక్షనే కావాలి. నీకు నచ్చిన బట్టలు, లో దుస్తులు, నగలు, పుస్తకాలు, నీ చుట్టూ ఉన్నవాళ్ల చరిత్రలు..."

"చుట్టుపట్ల నివసించే వాళ్ల చరిత్రలంటే మంచి చెడూ, చాపల్యం, ఆశబోతుతనం, అసూయ. అన్నీనా?"

"ఆహాఁ, అన్నీ కావాలి. 'ప్రజలందరూ సుఖశాంతులతో కడుపులో చల్ల కదలకుండా జీవించిరి'

అని అబద్ధాలు నాకు రాయడం ఇష్టం లేదు. ఫలానా కారణాల వల్ల ఇంత శాతం మంది భార్యాభర్తలు విడిపోతున్నారు. మూడోవ్యక్తి ప్రమేయం ఏర్పడుతోంది - అని రాసేయాలి. గుర్తుంచుకోవలసినది ఏమిటంటే నిజాలే రాయాలి. అతిశయోక్తులు వద్దు."

"అంటే అక్రమ సంబంధాల గురించి కూడా రాయమంటారు..."

"నిక్షేపంలా రాయి. నిజానికి విషయ సేకరణలో నీ సాయం ఎంతో అవసరం పడుతుంది."

అక్రమ సంబంధాల గురించి అంత స్పెసిఫిక్‌గా అడగడానికి కారణం ఉంది. నా మనస్సులోని అపరాధభావనే అన్ని సార్లు అడిగించిందేమో! శశికాంత్‌తో పరిచయం కాకుండా ఉంటే మరీ ఇంత అపరాధభావన ఉండేది కాదేమో! అలా అని శశికాంత్‌కు ముందు నాకెవరూ తెలియదని కాదు. మా పాత ఇల్లు మార్పులు చేయించడానికి పిలిచిన ఇంటీరియర్ డెకొరేటర్ కూడా నా మనసు దోచుకున్నాడు. మనసొకటే కాదులెండి. అందమైన మరాఠీ కుర్రాడు. బెడ్‌రూమ్ ఎలా ఉండాలో అతను విశ్లేషించిన దాన్ని బట్టే అతని టేస్టు గ్రహించాను. అందుకే చేరదీసాను. అతనూ బాగా రెస్పాండ్ అయ్యేడు.

కానీ శశికాంత్ రంగంలోకి వచ్చేసరికి మరాఠీ కుర్రాడు వెలతెలబోయాడు. మా ఆస్తి వ్యవహారాలు చూడడానికి మా వారు నియమించిన కొత్త లాయరు శశికాంత్. మొదటి చూపులోనే నన్ను స్టడీ చేసేసేడు. అతని చొరవకు హేట్స్ ఆఫ్! నేనలాటిదాన్ని కాదని ఎంత చెప్పినా 'చాల్లే జోకులు' అంటూ దగ్గరకు లాక్కునేవాడు. అంతే! నా ఒళ్లు వశం తప్పేది. అక్కడ మా వారు యూనివర్సిటీలో పాఠాలు చెబుతూ ఉంటే ఇక్కడ లాయరు గారు నాకు చెప్పేవాడు పాఠాలు.., ప్రేమ పాఠాలు. ఒక్కోప్పుడు నా దగ్గరే నేర్చుకొనేవాడు కూడాను. నేను మాత్రం తక్కువ తిన్నానా? అతని కంటే కొత్త, కొత్త ఐడియాలు వచ్చేవి. జీవితాన్ని ఇద్దరం కలిసి జుర్రుకున్నాం.

వ్యవహారం అలా సాగితే బాగానే ఉండునేమో! కానీ శశికాంత్ అంతటితో ఆగే మనిషి కాదు. ఇద్దరం కలిసి లేచిపోదామంటాడు. అదే నాకు కష్టంగా తోచింది. ఇంత ఆస్తి వదులుకుని పోవడమా?

శశికాంత్ నవ్వేసాడు. "ఆస్తి నాకు మాత్రం చేదా? లాయర్ని కాబట్టి యావదాస్తినీ నీ పేర క్రమంగా ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించేశాను. నీ పిచ్చి మొగుడు నేను చెప్పిన చోటల్లా సంతకం పెట్టేశాడు. మనం ఎప్పుడు పారిపోవాలో నేను ముహూర్తం పెడతాను. ఆ లోగా ఇంట్లో ఉన్నవన్నీ నగా, నట్రాగా మార్చేసి, తీసుకుపోవడానికి వీలుగా పెట్టెలో సర్దేసెయి. చల్ మోహనరంగా అని ఉడాయించేద్దాం. గురునాథ్‌కి జీతం డబ్బులు చాలు. ఖర్చా, ఏమన్నానా? మనకైతే బోల్డు ఖర్చులుంటాయి కాబట్టి డబ్బు అవసరం" అన్నాడు.

నిజమే! నాకు, శశికాంత్‌కి ఎంత డబ్బూ చాలదు. క్లబ్బులకు, షికార్లకు హాయిగా తిరుగుతాం. అతనితో పరిచయమయ్యాకనే తెలిసివచ్చింది జీవితాన్ని ఎందరు ఎన్ని రకాలుగా అనుభవిస్తున్నారో! మా ఆయన కాన్ఫరెన్సులకని వేరే ఊళ్లు వెళ్లినప్పుడు ఇతను క్లబ్బుల్లో తిప్పేవాడు. అక్కడ చూసేను సమాజం యొక్క నిజస్వరూపం. పైకి పెద్ద మనుష్యుల్లా కనబడేవాళ్లందరూ పక్కవాడి పెళ్లాలతో కులికేవాళ్లే. ఒకదానికీ శీలం గురించి చింతలేదు. ఎవడు నచ్చితే వాడితో పోవడమే. పైకి మాత్రం పతివ్రత వేషాలు. భారతస్త్రీ, వంకాయ పులుసు అంటూ కబుర్లు. వారం తిరక్కుండా ప్రియుణ్ని మార్చేయడం. వాళ్లతో పోలిస్తే నేనే చాలా బెటరు. సమకాలీన సమాజం ఇలా ఉంటే, పుస్తకాలలో మాత్రం ఇండియాలో భార్యాభర్తల మధ్య అనురాగం ఎక్కువ, కుటుంబ భావన ఎక్కువ, విడాకుల రేటు తక్కువ అంటూ చెత్త రాస్తారు. విడాకులెందుకు? రంకు సాగుతూంటే! మన ప్రొఫెసరు గారికి ఇవన్నీ తెలుసో, తెలియదో? అన్నట్టు టైము కాప్స్యూల్‌లో నా చరిత్రే నేను రాసి పెడితే? అదెప్పుడో శతాబ్దాల తర్వాత తెరుస్తారు. అప్పుడు ఫలానా తార అనే ఆమె, మొగుడు చవట కావడం చేత, మిండగాళ్లని మరిగింది అని తెలిస్తే నష్టం ఏమిటి?

సరదా కొద్దీ నా కథ, నేను కలిసిన చూసిన మనుషుల ఆంతరంగిక ప్రవర్తన, ఆలోచనా విధానం, లైంగిక జీవన సరళి - అంతా రాద్దామనుకున్నాను కానీ రాయడం చాలా రోజులే పట్టింది. మా వారు

టైము కాప్స్యూల్‌లో చేరవేయవలసిన సమాచారం సేకరించే పని నాకే అప్పగించారని చెప్పాను కదా. తలమునకలయేటంత పని. కానీ నాకు హుషారుగానే ఉంది. కొన్ని సబ్జెక్టులు నాకే వదిలేసారు. ఎక్కడెక్కడో బూతుబొమ్మలు సంపాదించి ఆయన పట్టుకురావడం 'చూడు ఇది నీకు నచ్చిందా?' అనడం. సరేనంటే లోపల పెట్టడం. 'నా ఇష్టాయిష్టాలతో ప్రమేయం ఏముంది?' అంటే. 'చెప్పానుగా, నీది మెజారిటీ ప్రజల అభిప్రాయం. నా బోటి వాడిది వేరే లోకం. నా అభిరుచి ఈ నాటి సమాజాన్ని ప్రతిబింబించదు.' అన్నారు. వాటినన్నిటిని చిన్న, చిన్న పెట్టెల్లో పెట్టి సీలు చేయడం కాప్స్యూల్‌లో పడేయడం. అలా పడేసేవాటిల్లోనే ఆయన చూడకుండా నా కథ కూడా ఓ పెట్టెలో పెట్టి సీలు చేసేసాను.

ఈ లోగా శశికాంత్ కూడా తన ఏర్పాట్లు చేసుకుంటున్నాడు. చెప్పద్దూ, ఈ కాప్స్యూల్ ధర్మమాని మా వారితో కాస్త మాట్లాడడం, సాన్నిహిత్యం పెరిగింది. మనస్సు అటూ, ఇటూ ఊగులాడసాగింది. అందుకనే 'త్వరగా వెళ్లిపోదాం, శశీ' అన్నాను. 'ఇప్పుడు గురునాథ్‌ని హేపీగా ఉంచడమే మనకు కావలసినది. లేకపోతే ఎలర్ట్ అయిపోతాడు. నేను నా పనులన్నీ కూడా ఒక కొలిక్కి తీసుకురావాలి కదా' అని నచ్చచెప్పాడు.

చివరికి సెప్టెంబరు 15 రాత్రికి ముహూర్తం పెట్టాడు. "సెప్టెంబరు 16నే టైము కాప్స్యూల్‌ని పాతిపెట్టే ఫంక్షన్. ఆ ముందు రోజు రాత్రి మీ ఇంటి దగ్గర్నుంచి దాన్ని పాతిపెట్టే స్థలానికి తీసుకెళతారు. మీ ఆయన ఆ హడావుడిలో ఉంటాడు. మనం పారిపోయిన విషయం అతను గ్రహించేటప్పటికే 24 గంటలు దాటిపోతుంది. మనం ఈ లోగా బొంబాయి వెళ్లడం, అక్కణ్నుంచి బాంగ్‌కాక్ ఫ్లయిటు ఎక్కడం కూడా జరిగిపోతుంది" అన్నాడు.

శశికాంత్‌ది గట్టిబుర్ర. అతను ఊహించినట్లే సెప్టెంబరు 15న పొద్దుటినుంచి మావారు అవుట్ హౌస్‌లోనే ఉండి కాప్స్యూల్‌కి ఫినిషింగ్ టచెస్ ఇస్తూ ఉన్నారు. నేను బట్టలూ, నగలూ అన్నీ సర్దుకోవడం అయిపోయింది. అన్నీ ఏర్పాటు చేసుకుని కూచున్నదాకా ఉండి చీకటిపడుతూ ఉంటే నాకు అదోలా అనిపించింది. నెర్వస్‌నెస్ కాదు, ఈ మధ్య ఈ కాప్స్యూల్ పనితో మా దంపతుల మధ్య ఒక విధమైన బంధం ఏర్పడినట్లనిపించింది. ఇప్పుడు, ఇలా వెళ్లిపోవడం సబబేనా అనిపించింది. అదే విషయం శశికి ఫోన్ చేసి చెప్పాను. అతను ఖంగారు పడ్డట్టున్నాడు కాబోలు. నన్ను ఎలా ఆకట్టుకోవాలో బాగా తెలుసు. ఫోన్ చేసిన అరగంటలో తయారయ్యి వచ్చాడు, నా కిష్టమైన సెంటు పూసుకుని.

"ఇప్పుడా? అవతల అవుట్‌హౌస్‌లో మా ఆయన..." అన్నాను అతని కౌగిట్లో ఒదిగిపోతూనే.

"వాడి మొహం. వాడి కెంతసేపూ ఆ ఇనపభరిణ రంధి. నాకేమో ఈ అందాల భరిణ..." అంటూ పెనవేసుకున్నాడు. పావుగంట తర్వాత నా సందేహాలన్నీ పటాపంచలయ్యాయి. ఈ అందగాడి పొందుకోసం వందమంది గురునాథాలను మోసగించినా ఫర్వాలేదనిపించింది. కాప్స్యూల్ తీసుకెళ్లే ట్రక్ వస్తున్న శబ్దం కావడంతో శశి లేచి గబగబా వెనకదారిన జారుకున్నాడు. నేను బట్టలు సవరించుకుని అవుట్ హౌస్ కెళ్లాను. ఆయన వెల్డింగ్ మెషిన్ చేత్తో పట్టుకుని దాని డోర్లన్నీ అతికిస్తున్నారు.

"మీ కాప్స్యూల్ రెడీ కాలేదా? ట్రక్ వచ్చేసినట్టుంది" అన్నాను.

"అయిపోయినట్టే. ఆఖరి నిమిషంలో గుర్తొచ్చింది. ఒకటీ రెండు స్పెసిమెన్స్ కూడా పెడితే బాగుండునని. ఇక ఈ డోరు ఒక్కటీ మిగిలింది," అన్నారాయన తల తిప్పకుండానే.

"ఇంత కష్టపడుతున్నారు. ఇప్పట్లో ఈ లోకం అంతం అవుతుందో లేదో?" అన్నాను విలాసంగా నవ్వుతూ.

"లోకం మాట అటుంచు. అంతం కానిది ఏమిటో తెలుసా? మానవుడి ఆశ, కోరిక, కామం. అది నిరూపించడానికే కొన్ని స్పెసిమెన్స్ కూడా పెడుతున్నాను. లేబుల్స్ కూడా రెడీ అయిపోయాయి." అంటూ ఆయన ఒంగి ఒక శవం మీద లేబుల్ అంటించారు. ఆ శవం వేరెవరిదో కాదు! శశికాంత్‌ది!! గుండెల్లో పిడిదాకా దిగేసిన కత్తి!

నను గజగజ వణికను. మాటలు పగల్లదు. "అయిత... ఘకు... అంతా..."

ఆయన చిరునవ్వు నవ్వారు. "తెలుసు. మీ ఇద్దరి మధ్య సాగుతున్నది ఈ మధ్యే గ్రహించాను. ఈ నాటి సమాజంలో అక్రమ సంబంధాలు ఎలా సాగుతున్నాయో, ఎలా పరిణమిస్తున్నాయో భావి తరాల వాళ్లకు తెలియద్దూ?" అన్నారు.

నేను తలవంచుకున్నాను. "సారీ" అన్నాను.

"సారీ చెప్పనవసరం లేదు. నేనే నీకు థాంక్స్ చెప్పాలి. కాప్స్యూల్‌లో మగ స్పెసిమన్ మాత్రమే ఉంటే ఎలా? ఆడ స్పెసిమెన్‌గా నువ్వు ఉపయోగపడుతున్నందుకు నేనే నీకు కృతజ్ఞుణ్ని. ఈ కాప్స్యూల్‌లో, సజీవ సమాధిలో ఉండు, ఎప్పుడు నీ ప్రాణం పోయిందో తెలియడానికి ప్రాణం పోతూంటే రాసి పెట్టి ఉంచు. పై తరాల వారికి పనికొస్తుంది" అంటూ ఆయన నాకేదో వాసన చూపించారు.

నాకు స్పృహ తప్పింది.